

blevet yttret af det ærede 7de lungevalgte Medlem (Rosenørn-Teilmann), og jeg skulde ønske at efterligne ham i den smukke, rolige Maade, hvorpaa han har behandlet dette Spørgsmaal. Jeg holder ikke af at sige personlige Complimenter under en Forhandling her i Thinget, men jeg føler mig opfordret til at sige, at naar den ærede Landstingsmand omtalte Loven af 19de Februar 1861 og hans Medvirkning til, at den kom istand, saa vil jeg tilføie, at der foreligger de bestemteste Data for, at hans Medvirkning til og hans senere Gjennemførelse af denne Lov har været i højeste Grad loyal, og jeg ønsker derfor, at han vil optage, hvad jeg agter at sige imod hans Anskuelse om det her foreliggende Forslag, velvilligt. Jeg er enig med ham i, at der i dette Dilemma ikke er nogen synderlig Anledning til at gribe ind i Fæstelovgivning, og hvad den egentlige Fæstelovgivning angaaer, har jeg allerede udtalt, at jeg ikke hører til dem, der ville optræde activt imod den; men der er ved Siden af denne Fæstelovgivning kommet et Forhold frem, som vel grunder sig paa en ældre Anordning, men hvis hele Betydning ikke tidligere har været klar, og med Hensyn til hvilket det derfor er nødvendigt, nu da det er kommet til Anvendelse, at faae de Spørgsmaal, der knytte sig til det, klarede og afgjorte. Det ærede Medlem har jo heller ikke kunnet undgaae selv at være med til at fastsætte noget Nyt, forsaavidt enhver authentisk Fortolkning af en ældre Lov, der er omstridt, er noget Nyt, og det er jo det, det ærede Medlem og de, der med ham have stillet Forslaget under Nr. 4, tilsigte, idet de paa den ene Side indrømme en vis Ret for Forpagteren til ubetinget at overdrage sin Forpagtningsret til nogle Personer, en Overdragelsesret, som han ikke kan frastrive sig, medens de paa den anden Side ville, at det skal være ham forbudt uden Bortforpagterens Samtykke at overdrage sin Forpagtningsret til Andre. Her er der altsaa ogsaa fra hans Side idetmindste forsaavidt noget Nyt, som enhver au-

thentisk Fortolkning er et nyt Skridt i Lovgivningen. Men det, som for mig er det Væsentligste, og som gjør, at jeg ubetinget maa stemme for Forslaget under Nr. 10, det er, at, naar man betragter Sagen skarpt og nøie, saa vil en saadan Bestemmelse som den, der indeholdes i Forslaget under Nr. 4, opheve de halvtredsfindstyveaarige Forpagtingers bestemte og eiendommelige Præg, idet den ophever deres Charakter af at være halvtredsfindstyveaarige. Det er Hovedsagen. Jeg siger, at der ved Forordningen af 1792 ved Siden af den hidtilværende Bortfæstning, der er en Hazardcontract paa to Personers, Fæsterens og hans Enkes, Levetid, er sat en anden Contractsform paa et bestemt Aaremaal, og derfor kan denne Contractsform i Henhold til Forordningen af 1792 ikke paa nogen Maade anvendes, naar den berøves Charakteren af at gjælde for 50 Aar. Det tror jeg, at man dog tilsidst maa indrømme (Modsigelse). Ja, det anseer jeg for givet, at Bestemmelsen i Forordningen gif ud paa at substituere for en Hazardcontract paa ubestemt Tid en Contract paa Aar og paa visse Aar, og i den Retning er Udvalget ogsaa forsaavidt gaaet, som det bifalder, at Retten til at bortforpagte paa to eller flere Personers Levetid opheves; men dette Forslag, der nu foreligger som Nr. 4, og selve Paragraphen, som den er, gaae i Virkeligheden ud paa en Bortforpagtning paa visse Personers Levetid, og intet Andet. Den statuerer en Bortforpagtning paa Fæsterens og hans Enkes Levetid, og paa hans Sønners og hans Sviger sønners osv., forsaavidt han har nogle; men forsaavidt han ingen har, bortfalder Contracten inden de 50 Aars Udlob. (Modsigelse). Den vedbliver, siger man; ja, den kan ganske vist vedblive, men kun, naar Forpagteren ikke har frastrevet sig Overdragelsesretten. Man maa ikke troe, at jeg er saa letfindig, at jeg ikke skulde have lagt Mærke dertil. Vel altsaa. Der statueres ved Uendringforslaget, at Forpagteren kan ved at frastrive sig Afstaaelsesretten betage Contracten